

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg skal slutte med at sige, at det står for os således, at det afgørende for den økonomiske udvikling herhjemme nu er, at organisationerne og statsmagten kan holde sig på en fælles linie, der lader produktivitet og produktionens vækst være grundlæggende for de økonomiske handlinger. Heri ligger sikringen mod inflation. I en sådan samordning af de økonomiske kræfter gemmer sig nøglen til økonomisk stabilitet.

Det er derfor, lønsystemerne har en så fundamental betydning, og det er i samme grad arbejdsgivernes og arbejderorganisationernes ansvar, at lønsystemerne mere og mere afpasses med det for øje, at det bliver produktionen og produktiviteten, der afgiver grundlaget for fremgangen i arbejdsvilkårene. Vi er tilhængere af frie organisationsforhold, og vi er tilhængere af fuld beskæftigelse, men dette forudsætter, at organisationerne meget stærkt føler deres ansvar overfor helheden. Afviger organisationerne herfra og går egne veje uden at tænke nærmere over konsekvenserne, bør man ikke kunne regne med, at man, når konsekvenserne derefter viser sig, blot kan henvende sig til folketinget og kræve øget toldbeskyttelse; man bør være klar over, at folketinget da ikke evner at sikre fuld beskæftigelse. Fuld beskæftigelse kræver sin pris i form af ansvarsfuld handling af organisationerne.

Alfred Jensen: Kommunisterne har som bekendt ikke stemt for den gældende finanslov og heller ikke for en række af dens forgængere. Vi har stemt imod dem, fordi vi ikke godkender den politik, de har været udtryk for. Denne politik, Atlantpolitikken, strider mod det danske folks stræben og interesser. Ikke alene de stigende udgifter til militæret, men også de økonomiske og sociale følger af denne politik er udtryk herfor. Mangel på boliger, hospitaler, skoler og uddannelsesmuligheder for ungdommen er også i høj grad et udslag heraf.

Denne erkendes også i det materiale, der ledsager finanslovsforslaget, som vi behandler her i dag. I bilaget til finanslovsforslaget for 1956—57 meddeles det således, at der er en nedgang i afsætningen af de varer, der er belagt med forbrugsafgifter. Det drejer sig om nydelsesmidler, men det gælder også

så vigtige ting som tekstilvarer. Det fremgår også af dette materiale, at der vil blive en betragtelig nedgang i omfanget af det boligbyggeri, der ellers skulle have været i gang nu i den kommende tid — der er i 1954—55 givet lånetilsagn for et beløb på ca. 200 mill. kr., medens det tilsvarende beløb i 1953—54 var 560 mill. kr. — og finansministeren gav i sin fremsættelsestale udtryk for, at der er en nedgang i den produktive del af erhvervslivet, hvorved beskæftigelses- og uddannelsesmuligheder for de kommende store årgange af unge modvirkes og besværliggøres.

Med disse triste kendsgerninger har man vist god grund til at sige, at der er lukket af for håbet om, at regeringen vil slå ind på realiseringen af den nye politik, der så bombastisk blev lovet ved valgene i 1953. De 12 000 billige boliger, den fulde beskæftigelse, omfattende sociale fremskridt, lav rente m. m. er forlængst afskrevet, og i stedet bekender regeringen sig til den forbrugsbegrænsende politik.

De forbrugsbegrænsende foranstaltninger, regeringen og folketingsflertallet har gennemført, skal jo råde bod på følgerne af oprustningen og Atlantpolitikken, men de har ikke formindsket de vanskeligheder, denne politik har bebyrdet det danske folk med; de har tværtimod forøget dem, og i stort omfang. Forbrugsafgifterne, de gammelkendte såvel som de sidst tilkomne, hviler sammen med de andre nedskæringsforanstaltninger og stigende skatter stedse tungere på den mindrebemidlede del af befolkningen. Heri er der vel ikke noget overraskende. De førstnævnte er jo direkte baseret på at ramme den mindste indkomst og derfor i høj grad lagt på en række elementære livsfornødenheder, og dette må føre til højere priser og derfor mindre forbrug af disse varer, men det står knap så klart til med de direkte skatter. Her har man jo haft den opfattelse, at der var tale om en lempelse for de små indkomster, og at der over de personlige indkomstskatte og formueskatte skete en indtægtsudjævning; men denne opfattelse er ikke længere tilstede og kan heller ikke være tilstede, eftersom skattetrykket på arbejdere og tjenestemænd, funktionærer og andre med dem ligestillede er steget i en ganske uhyggelig grad. Forholdet er det, at alle disse